

หวงรัก

บทที่ 4

“มณ..... พีณาท.....”

มณทิรายิ้มหวานให้กับอาการแปลกใจระคนตกใจของเพื่อนสาวชายร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่เคียงข้างมีสีหน้าเคร่งขรึม ขณะที่ชายหนุ่มผู้นั้นอยู่ในท่าที่ตามสบายมองคนนั้นคนนั้นด้วยรอยยิ้ม แต่ว่าประกายตาคมจัดจับสังเกต

“มองอยู่ตั้งนาน คิดแล้วว่าใช่ฟ้า”

น้ำเสียงหวานใส รอยยิ้มหยาดหวานที่สามารถพิมพ์ประทับใจผู้คน ส่งผ่านฟ้ารุ่งไปยังชายหนุ่มผู้ซึ่งแสดงสีหน้าท่าทางมีไมตรี ผิดกับฟ้ารุ่ง ซึ่งดูเหมือนจะไม่ใช่ตัวของตัวเองขึ้นมาในทันที

“มณ.... ไม่ได้พบกันตั้งนาน ไม่นึกเลยว่าจะมาพบกันที่นี่”

“นั่นสิ ที่อย่างนี้ ร้อยวันพันปีจะได้เข้ามา ไม่นึกว่าจะเจอฟ้าเหมือนกัน” รอยยิ้มหวานสนิทส่งผ่านไปยังชายหนุ่มอีกครั้ง

ฟ้ารุ่งรู้สึกร้อนตัว กลัวว่าเพื่อนสาวและ “พีณาท” จะเข้าใจผิด

“คือว่าเผชิญวันนี้...” เธอวุ่นวายจะอธิบาย ภูริจึงชิงพูดยิ้มๆ

“ผมเป็นคนเลือกที่นี่เอง” เขาแกล้งมองตาเธอนิ่งนานยิ้มๆ

“เพราะว่าเมื่อวานนี้ฟ้าเป็นคนเลือก...”

เธอหันมามองทันที สีหน้าท่าที่ไม่เป็นสุขจนเขาแปลกใจ

“เอ้อ มณ... พีณาทคะ นี่คุณภูริ น้องชายของคุณพีริชต์.... คุณภูริคะ นี่มณทิรา แล้วก็พีณาทคะ”

“คุณภูริ ยินดีที่ได้รู้จักคะ มณกับฟ้าเป็นเพื่อนสนิทกัน เรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยกันคะ”

มณทิราพูดคล่องแคล่วอ่อนหวาน ดวงตากลมโตทอประกายสดใส ภูริรู้สึกว่าคุณตาคุณนั้น ให้ความสำคัญแก่เขาอยู่เต็มเปี่ยม

ผิดกับฟ้ารุ่งผู้ซึ่งดูเหมือนจิตใจของเธอจะหันเหจากเขาไปโดยสิ้นเชิง

“เชิญนั่งด้วยกันสิครับ” ชายหนุ่มเอื้อเพื่อ

มณทิราหันไปยิ้มกับชายร่างสูงล่ำสันซึ่งยืนนั่งอยู่ข้างกายเป็นเชิงขอความเห็น ฟ้ารุ่งรีบพูดว่า

“นั่งด้วยกันนะคะ พีณาท”

กณาทมองคนรักขรึมๆ รอยยิ้มแว่วอ่อนของมณทิราทำให้เขาต้องเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวนั่ง ก่อนจะนั่งตาม

“สั่งเครื่องดื่มหรือยังครับ” ภูริถาม

“เรียบร้อยแล้วคะ” มณทิราเป็นคนตอบ

ฟ้ารุ่งรีบอธิบายว่า “คุณภูริเพิ่งกลับมาจากอเมริกาไม่กี่วันนี้เองคะ ยังขับรถไม่คล่องก็เลยต้องอาศัยกันไปพาลางๆ ก่อน”

ภูริ ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรเธอจึงต้องร้อนรนแก้ตัว

ดวงตาก็สองคู่มองมา ฝ่ายหญิงถามอย่างสนใจว่า

“คุณภูริอยู่อเมริกานานเท่าไรคะ”

“ประมาณหกปีครับ”

“หกปี” หญิงสาวทำตาโต “ไปเรียนหรือคะ”

“ครับ ไปเรียน พอจบแล้วก็ทำงานอยู่ที่นั่นพักหนึ่ง”

“ดีจัง” ดวงตาที่จับมองชายหนุ่มวาววับอย่างทิ้ง แคเป็น “น้องชายคนเดียวของคุณพีริชต์” ก็น่าสนใจพออยู่แล้ว อย่างไรก็ตามเขายังเป็นหนุ่มนักเรียนนอกที่เคยอยู่อเมริกานานถึงหกปีเลย

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“วันนี้เป็นวันที่สี่ครับ”

เธอหัวเราะ “ปรับตัวได้หรือยัง”

“เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วครับ”

คนตอบพารอยยิ้มแพรวพราว ดวงตาวาววามมายังฟ้ารุ่ง ทิ้งสายตายุ่งที่ใบหน้าของเธอเหมือนจงใจแกล้งทำให้อีกสองคนดูหญิงสาวขยับตัวอย่างอึดอัด

“เอ้อ..จะทานอะไรกันดีคะ” เธอยิ้มไม่สนิท มอง “พีณาท” ไม่เต็มตา

“เราสั่งอาหารกันเสร็จแล้วครับ” น้ำเสียงตอบรักษามารยาทเป็นอย่างยิ่ง

บริการนำเครื่องดื่มของคนทั้งสองมาวางให้ อาหารบางอย่างเริ่มถูกนำมาวางตรงหน้า ภูริพูดว่า

“ทานด้วยกันเถอะนะครับ ที่นี่อาหารออกช้า คงจะต้องการให้นั่งนานๆ อุดหนุนเครื่องดื่ม แต่เพลงเขาเพราะดี”

“ไอ้ออ ขนาดเพิ่งมาถึงเป็นวันที่สี่ นะคะนี่ มิน่าซี คุณภริถึง บอกว่าปรับตัวได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว”

“ผมมีครุฑี” เขาแก้งจับแขนเธอตื้อๆ ทั้งยังมองเธอด้วย ดวงตาวาววาม

“มีครุฑหลายคน” หญิงสาวขยับหนีพลาถกล่าวแก้ ยิ่งอึดอัด เมื่อประสานกับดวงตาเคร่งขรึมของ กณาท

“เรากลับไปทีโตะกันดีกว่า” คนหน้าดูตะแชนมณฑิรา ผู้ซึ่งไม่สมควรใจจะทำตาม แต่จะปฏิเสธก็ไม่ได้

“อ้าว ไม่นั่งด้วยกันหรือคะพี่ณาท”

“ไม่เป็นไร” ดวงตาเขาเคร่งขรึมจนเธอรู้สึก เขาหันมาก้ม ศรีษะให้ภริ “เชิญตามสบายเถอะครับ”

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นเลื่อนเก้าอี้ให้คนรัก มณฑิรายิ้มกล่าวลา “แล้วพบกันนะคะ...” เธอหันมาหาฟ้ารุ่ง “มณจะโทรไปหาฟ้านะ”

“จ๊ะ แล้วพบกัน”

ร่างทั้งสองหายไปในหลืบมุมที่ถูกบดบัง ฟ้ารุ่งกลับตกอยู่ในความเงียบ ภริตี้มพลาถลอบมอง

“รู้จักกันนานเท่าไรแล้ว”

“ตั้งแต่โรงเรียนมัธยมคะ แต่มาสนิทกันตอนเข้ามหาวิทยาลัย”

“ไม่ใช่... ผมหมายถึง... ผู้ชาย”

สีหน้าของเธอเปลี่ยนไป “ทำไมหรือคะ”

“อยากรู้เท่านั้นเอง”

“ก็... นานพอๆ กัน” เสียงตอบออกจะแปร่ง “เขาเป็นคู่รัก ของ มณฑิรา”

“คุณไม่บอกผมก็เดาได้ แต่กับคุณละ เขาเป็นอะไร”

ฟ้ารุ่งหุบแก้มไว้นั้นขึ้นจิบอย่างอึดอัดใจ “ทำไมหรือคะ”

นอกจากยิ้มเครียดๆ ชายหนุ่มหุบแก้มเบียร์ขึ้นตี้ม ท่าทางราวกับกำลังสบายอารมณ์แต่กลับรู้สึกขัดใจ ก็สีหน้าและสายตาของเธอ และ “เขา” คนนั้นละซี ที่สะกิดความสนใจ

ภริรู้สึกวาระหว่างคนทั้งสองจะต้องมีอะไรบางอย่าง และไม่ว่าจะเป็นอะไร เขาก็ไม่ชอบเลย ความขุ่นมัวก่อตัวอยู่ในส่วนลึก

แต่ฟ้ารุ่งจะเข้าใจก็หาไม่ เพราะที่ชายหนุ่มแสดงออก ก็เพียงรอยยิ้มและดวงตาคมวาววามที่มักจะจับมองเธอนานๆ เธอคิดว่านั่นเป็นเพียงลักษณะหนึ่งของเขาเท่านั้น ลักษณะของหนุ่มนักเรียนนอกที่รุ่มร่ามเจ้าชู้ ซึ่งไม่ได้ทำให้เธอหวั่นไหวประทับใจแต่อย่างไรเลย นอกจากคิดว่ามันยังดีกว่ามาดหยิ่งทรนงแปลกแยกเป็นปฏิบัติกษที่เขาส่งแสดงเมื่อแรกพบกันนั้นเป็นไหนๆ

รถยนต์ซึ่งแสงดาวขอยิ้มไปใช้ไม่ได้จอดอยู่เมื่อทั้งสองกลับมาถึงบ้าน แสดงว่าเจ้าตัวยังไม่กลับมา ทว่าชายหนุ่มจะสนใจก็หาไม่

“ง่วงหรือยัง” เขาถาม “เพิ่งจะสี่ทุ่มเท่านั้นเอง”

“ง่วงคะ” ฟ้ารุ่งไปปด ไม่ได้รอเมื่อเดินมาขึ้นบันไดระเบียงหน้าคันทากุญแจออกมาไขประตู

ชายหนุ่มเดินตามมาทัน ใบหน้าเป็นสีเข้มด้วยฤทธิ์เบียร์ ฟ้ารุ่งเองก็เหมือนกัน ทั้งๆ ที่เธอตี้มไว้นั้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ผมไม่มีกุญแจ เขาพูดขณะเดินตามเข้ามาข้างใน

“อยู่ในลิ้นชักตู้ใหญ่ในห้องข้างในยังงัยละคะ มีกุญแจทุกดอกของบ้านนี้อยู่ที่นั่น”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “งั้นหรือ”

“พรงนี้ฉันจะหาให้... ขอขอบคุณสำหรับอาหารคะ”

“ดูเหมือนคุณไม่ค่อยชอบเท่าไร”

“ทำไมจะไม่ชอบคะ อร่อยมากเลย”

เขายกไหล่ คิดว่าถ้าไม่พบหนุ่มสาวคู่นั้น เธอน่าจะขึ้นบานกว่าที่เป็นอยู่ที่นี่

ฟ้ารุ่งหันมายิ้มก่อนจะแยกขึ้นบันได

“ราตรีสวัสดิ์คะ”

ภริมองตาม รอยยิ้มจางลง หากความวาววามในดวงตากลับรุ่งโรจน์ขึ้นกว่าเดิม.....

บ้านทั้งหลังจมอยู่ในความเงียบ พอเข้าห้อง ข้าวของที่วางอยู่นอกที่ทางทำให้ฟ้ารุ่งเข้าใจได้ว่าพีรัชต์กลับมาและไปแล้ว เธอร้อนรนลงมาหาสาวใช้ที่หลังบ้าน พวกเขาหล่อนกำลังนั่งดูละครโทรทัศน์เรื่องโปรด

“นิต คุณผู้ชายกลับมาแล้วหรือ”

“คะ มาได้สักครู่ออกไปอีกคะ”

เขามีธุระอะไรกันนักหนา เพิ่งกลับมาแล้วก็ไป หรือว่าโกรธที่เธอยังไม่กลับบ้าน เธอเดินราวหมดเรี่ยวแรงกลับมา

“มีอะไรหรือ”

“คุณพี่กลับมา แล้วก็ออกไปอีกคะ”

“แค่นั้นเอง.? แล้วทำไมต้องไม่สบายใจ”

“กลัวเขาจะไม่พอใจคะ”

ร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ “คิดมากไปได้ คุณไม่ใช่เด็ก ๆ สักหน่อยนี่แค่สี่ทุ่มทำไมเขาจะไม่พอใจง่าย ๆ”

“เขาจะรู้ได้อย่างไรคะว่าฉันกลับมาตอนสี่ทุ่ม ในเมื่อเวลานี้เขาก็ไปแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ก็บอกเขาซิ” น้ำเสียงเจือหัวเราะออกกังวานเยาะหยัน “ถ้าเขาสนใจอยากจะรู้”

จริงซิ บางทีสามีอาจไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ เธอวิตกกังวลไปเอง

“ถ้ายังไม่วง นั้งคุยกับผมก่อนก็ได้” อีกฝ่ายเอื้อเพื่อ

“ง่วงแล้วคะ ขอบคุณ”

อีกฝ่ายมองตาม

เธอเดินกลับไปเข้าห้อง แต่จะหลับง่ายตายก็หาไม่....

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อจะออกจากบ้านไปทำงาน ฟ้ารุ่งหาบุญแจรดไม่พบ แล้วก็นึกได้ว่าเมื่อคืนนี้ชายหนุ่มเป็นคนขับรถและยังไม่ได้คืนบุญแจให้เธอ

หญิงสาวนั่งรอพลางตีหมากาแฟ เมื่อชายหนุ่มยังไม่ลงมา เธอก็กินอาหารเช้ารอคอย อีกครู่ใหญ่ ร่างสูงหนาในชุดเสื้อแขนยาวสีอ่อนก็ก้าวพรวด ๆ ลงบันไดมา

“ขอโทษที ผมตื่นสาย”

“ยังไม่สายหรอกคะ”

“ทำไมไม่ปลุก” ฝ่ายนั้นต่อว่า

“ทานอาหารเช้าก่อนคะ”

“ไม่ดีกว่า สายแล้ว”

ไม่จำเป็นเลยที่เขาจะต้องรีบร้อนเข้าทำงานตามเวลา “จะไม่ทานอะไรเลยหรือคะ กาแฟสักนิด ถ้ารถติด จะนานที่เดี๋ยวกว่าจะถึง”

“ไม่ต้องครับ ขอบคุณ”

“จ้ะดื่มน้ำส้วมคั้นหน่อย จะได้สดชื่น ไม่เสียเวลาหรอกคะ”

ชายหนุ่มเดินมารับแก้วน้ำส้วมคั้นซึ่งเธอหยิบยื่นให้ ดื่มจนหมดรู้ว่าน้ำส้วมนั้นสำหรับเธอ หากเขาไม่รู้ตัวว่ารู้สึกสดชื่นขึ้นเพียงใด

สายจัดในระหว่างเวลาทำงานที่หมกมุ่นคร่ำเคร่ง กาแฟและอาหารว่างซึ่งเป็นขนมจิบปั่นขลิบในจานเล็กที่แม่บ้านนำเข้ามาถึงทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ

“ของผมหรือ ใครสั่ง”

“คุณฟ้าให้เด็กไปซื้อมาคะ”

เขารู้สึกหิวขึ้นมาทันที ขนมชิ้นเล็กวางอยู่บนใบผักสีเขียวเห็นสีแดงจัดของพริกขี้หนูเม็ดเล็กวางแทรกตรงนั้นตรงนี้ ชายหนุ่มชวนนึกถึงสมัยเมื่อเขายังเป็นเด็ก มารดาชอบทำอาหารว่างนี้จนเขาเคยชินกับมัน แต่ว่าหลังจากมารดาเสียชีวิตจนถึงบัดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบเห็นและพาเขากลับไปสู่วันที่ผ่านเลย

ดวงตาอ่อนขริมมองดูขนมที่ถูกล้อมจิ้มขึ้นตรงหน้า เขาหิวและมันก็เป็นของโปรด แต่ว่าเขากลับตีบตันจนไม่อาจจะอ้าปากกลืนกิน แม่รักเขามาก รวากับว่าเขาเป็นสิ่งเดียวในชีวิต แม่แทบไม่ยอมปล่อยให้เขาคลาดคลาไปจากสายตา และเพราะอย่างนั้นเขาจึงถูกเลี้ยงขึ้นมาด้วยน้ำตาของแม่

แม่เขาไม่เคยมีความสุข สาเหตุเดียวที่ชายหนุ่มปักใจเชื่อ... และฝังใจเกลียดชัง.... คือครอบครัวของพ่อ... ซึ่งมีแม่เลี้ยงกับลูกชาย... คุณหญิงผกา และพีร์ชด์ พี่ชายคนเดียวของเขา

เขายกโทรศัพท์ ต่อสายถึงฟ้ารุ่ง โบกหน้าขริม เสียงพูดอ่อน

“ขอบคุณสำหรับอาหารเช้าครับ ของโปรดของผมด้วยซิ”

เสียงเธอเจือหัวเราะ “หรือคะ ของโปรดของฉันทัว มีร้านนี้ขายอยู่ร้านเดียวแล้วก็อร่อยมาก”

“จะให้ตอบแทนยังไงดี”

“มีแรงทำงาน เท่านั้นที่พอคะ”

มีคำสั่งให้พนักงานในระดับบริหาร เข้าประชุมในเวลาบ่าย

ฟ้ารุ่งเซ็นชื่อรับรู้ ครั้นพอถึงเวลาจึงรู้ว่าสามีของเธอเป็นประธานในการประชุม

พีรชต์มองมาและเธอยกมือไหวยิ้มอ่อนทักทาย ปฏิบัติตนราวกับพนักงานคนหนึ่ง การประชุมนั้น เพื่อปูพื้นฐานการรับมอบงานให้กับภุริ ชายหนุ่มได้รับการแนะนำให้เป็นที่รู้จัก หลังจากนั้น การสรุปขอบข่ายและหน้าที่ของผู้จัดการแต่ละฝ่ายก็เกิดขึ้น โดยมีพีรชต์และอุทัยอธิบายเพิ่มเติมเป็นระยะ

“เออละ ที่นี้คุณฟ้ารุ่ง” เป็นเสียงของอุทัย หลังจากที่จับข้อซักถามสำหรับผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ

ฟ้ารุ่งพูดว่า “ดิฉันคงไม่ต้องสรุปอะไร เพราะเพียงแต่มาช่วยงานชั่วคราวเท่านั้น”

อุทัยพูดว่า “แต่ว่าก่อนหน้านี้ เราตกลงกันแล้วว่าขอให้คุณฟ้ารุ่งมาช่วยคุณภุริต่อไปก่อนครับ”

หญิงสาวมองภุริอย่างแปลกใจ เห็นชายหนุ่มได้แต่วางท่าที่เคร่งขรึม เธอหันมอง “สามี” อย่างหาหรือ ใบหน้าคล้ำแดด ประดับด้วยริ้วรอยเล็กๆ น้อยๆ ตามวัย มองมาอย่างเคร่งขรึมเช่นกัน

“คุณจะช่วยภุริได้มาก”

เขาพูดสั้นๆ ฟ้ารุ่ง คิดว่านั่นเป็นคำสั่ง จึงได้แต่รับคำ

เมื่อการประชุมเลิกและทุกคนลุกจากไป พีรชต์บอกเธอสั้นๆ อีกตามเคยว่า

“เย็นนี้กลับด้วยกัน”

“คะ” แม้จะยินดี แต่ฟ้ารุ่งอดกังวลใจไม่ได้ รู้สึกคล้ายจะมีกำแพงกั้นอยู่ระหว่างเขาและเธอ กั้นความรู้สึก กั้นสิทธิอันจะพึงมีต่อกันฉันทสามีภรรยา...

เสียงถามขรึมเมื่อนั่งคู่กันมาในรถ “เมื่อคืนไปไหน”

ฟ้ารุ่งตอบว่า “คุณภุริชวนไปทานข้าวคะ”

อีกฝ่ายหนึ่งกลับนิ่ง

เธอเองก็ไม่มีเรื่องจะพูด ได้แต่นึกถึงต่างหูข้างที่ทิ้งอยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขา กับความห่างเหินแปลกแยกที่เขาให้แก่เธอตลอดมา ความขมขื่นขัดเคืองกลัดระบมอยู่ในหัวใจเธอ เมื่อก่อนนั้น เธอเคยได้ยกคุณหญิงผกามาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตประจำวัน เธออยู่เพื่อทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้คุณหญิง ทว่าเดี๋ยวนี้หญิงสาวไม่รู้ว่าจะหยิบยกสิ่งใดมาปลูกปลอบกล่าวอ้างกับตนเอง

เขารับเธอเป็นภรรยาก็เพราะคุณหญิงผกา ไม่มีงานฉลอง ไม่มีทะเบียนสมรส... เขาไม่เคยรักเธอ..... เดี่ยวนี้คุณหญิงได้จากไปแล้ว ฟ้ารุ่งไม่อยากจะนึกถึงว่าพีรชต์จะจัดการกับเธออย่างไรต่อไป

ทว่าพีรชต์กลับนึกไปถึงงานขนมจีบปั้นขลิบที่เขาเห็นวางอยู่บนโต๊ะทำงานของน้องชาย.. นานมาแล้วสมัยเมื่อฟ้ารุ่งเข้ามาทำงานกับเขาใหม่ๆ มันเป็นของโปรดของเธอและพลอยเอื้อเพื่อมาถึงคนอื่นๆ รวมทั้งตัวเขาด้วย เมื่อใดก็ตามที่มีจานอาหารวางนี้วางอยู่ให้เห็น ก็เป็นที่รู้กันว่าหญิงสาวเป็นคนจัดหามาเจือจาน

“นายภุริเขาขอให้คุณช่วยงาน คุณคิดยังไง” เสียงถามขรึม

“มีอะไรช่วยได้ฟ้าก็ยินดีคะ คุณล่ะคะคิดยังไง”

“เขาทำให้ผมแปลกใจ” หนุ่มใหญ่พูด ขณะมองถนนข้างหน้า “ไม่คิดมาก่อนว่าเขาจะว่านอนสอนง่ายอย่างนี้ ให้ทำงานก็ทำ ตั้งอกตั้งใจเกินคาดเสียด้วย แล้วยัง...” เขาเว้นระยะ “...เข้ากับคุณได้ดี”

“อาจจะเพราะว่าเขาโตขึ้น มีความคิด มีความรับผิดชอบ... เพราะตอนนี้นอกจากตัวเองแล้วยังต้องดูแลคนอื่นอีกด้วย”

“หมายถึงผู้หญิงของเขาหรือ”

“คะ ชื่อแสงดาว”

“ท่าทางเป็นอย่างไร”

“ก็...” หญิงสาวนั่งคิด “สวย ทันสมัยคะ มั่นใจในตัวเองดี” ชายหนุ่มรอฟัง แต่เมื่อเธอเงยบ ก็เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

“แค่นั้นหรือ” เธอได้แต่ยิ้ม เขาจึงพูดต่อ “แสดงว่าท่าจะแย่”

“อ้าว ทำไม่ล่ะคะ”

“คุณไม่เคยให้ร้ายใคร แต่ถ้าบรรยายสั้นขนาดนี้ ก็แปลว่าหาที่ตีมาพูดไม่ได้”

“ตายจริง” เธอหัวเราะ

พีรชต์หันมามองด้วยประกายตาอ่อนขรึม ก่อนจะหันกลับไปถอนใจ

เธอถามอย่างอาทร “เหนื่อยมากหรือคะ”

ดวงตาอ่อนขรึมคู่เดิมหันกลับมา “ทำไมถามอย่างนั้น”

“คุณไม่เคยพูดเล่น ไม่เคยหัวเราะ ดูเหมือนมีเรื่องต้องคิด ต้องกังวลอยู่ตลอดเวลา ทำให้ฟ้ารู้สึกว่าคุณไม่เคยมีความสุขเลย”

มือใหญ่เลื่อนมาจับมือเธอ แล้วก็ปล่อย

หญิงสาวถอนใจ เขำทำราวเด็กลึกลับกระทำผิด กับแค่ การจับมือภรรยา ก็คล้ายลำบากใจนักหนา...

พีรชต์เลือกที่จะทานอาหารค่ำที่ห้องอาหารของโรงแรมหรูใน ย่านธุรกิจ ฟ้ารุ่ง จะหยิบโทรศัพท์มือถือของเขาจากช่องวางที่หน้ารถ หากสามียกมือห้าม

“ทิ้งไว้ที่นั่นแหละ”

เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาปิดเครื่องไว้ “แบตฯ อ่อนหรือคะ”

อีกฝ่ายพยักหน้า มืออ่อนๆ ตะหลังไหลพาให้เดิน

นานเท่าไรแล้วที่เธอเคยมีโอกาศเช่นนี้

เขาเลือกอาหารและเครื่องดื่มให้ พวกกันแทบจะนับคำได้ เมื่อจานอาหารถูกวางลงตรงหน้า หญิงสาวก็ได้แต่สนใจกับมัน ทั้งๆ ที่ รู้สึกว่าอาหารพิเศษจานนั้นช่างผิดคอเสียเหลือเกิน

“คุณได้วางแผนการอะไรสำหรับอนาคตบ้างหรือเปล่า เช่นว่า อยากจะทำงานอะไร หรือคิดอยากมีกิจการอะไรเป็นของตัวเองบ้าง ไหม”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวชะงัก รู้สึกหวั่นใจ

“ยังไม่ได้คิดอะไรเลยคะ”

“คุณควรจะคิดไว้บ้าง” เสียงเขาอ่อน ไม่มีสัญญาณใดๆ แสดงว่าเขาเกลียดชังเธอ

“คะ”

“เอาเถอะ ในเมื่อตอนนี้คุณยังไม่มีแผนการอะไร ช่วยนายภุริ ไปก่อนสักพักก็ได้ เขาขอร้องมา ปฏิเสธเสียทีเดียวจะไม่ค่อยดี”

“คะ”

“คุณน่าจะไปอยู่ที่ภูเก็ต.... แต่ว่า....”

เสียงพูดครุ่นคิด สีหน้าราวกับเขำกำลังตัดสินใจอย่างหนัก ฟ้ารุ่งนั่งมองรอฟังอย่างจิตใจจดจ่อ สามีกลับยุดิเรื่องแต่เพียงนั้น

เธออยากจะรู้ว่าสามีกำลังคิดอะไร บางทีน่าจะดีกว่าหากเขา พูดออกมาตรงๆ

แต่หากเขาพูดออกมาจริงๆ ฟ้ารุ่งก็ไม่แน่ใจว่าจะรับไหว

ฟ้ารุ่งกำลังเตรียมเสื้อสำหรับใส่นอนให้สามีเมื่อได้ยินเสียง โทรศัพท์ พีรชต์เป็นคนรับ เขาลดเสียงลงหันหนีไปจากเธอ เพียงชั่วครู่ก็วางสาย

“เรื่องด่วน” เสียงบอกเล่าสั้นๆ สีหน้าขริม

หญิงสาวกึ่งแปลกใจกึ่งผิดหวัง เพราะนั่นหมายความว่าเขำ จะต้องออกจากบ้านไปอีกแล้ว

“ลูกน้องไม่สบาย ทำอะไรไม่ถูก”

“ตายจริง เป็นอะไรคะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน....เขาขอให้ผมไปดู”

“เดี๋ยวนี้หรือคะ”

“จ๊ะ ไม่เป็นไรหรอก ไม่ไกล”

“ฟ้าไปเป็นเพื่อนนะคะ”

“ไม่ต้อง” เสียงตอบอ่อน “ผมไปเดี๋ยวดี๋ยวด แต่ฟ้าไม่ต้อง อดนอนรอนนะ กลับให้สบายเถอะ”

สามีจากไปโดยไม่รีรอราวกับไม่อาจทนอยู่กับเธอได้นานกว่านั้น แม้อีกสักเพียงครู่ ฟ้ารุ่งนั่งซิมอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง ครึ่งค่อน คืบแล้ว เธอก็ยังหลับไม่ได้ หน้าตาซิมลงเป็นทาง เธอปาดทิ้ง “ผมไป เดี๋ยวดี๋ยวด” คำนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่า “ปล่อยให้ผมไป” เพราะไม่เคยเลยแม้สักครั้งที่เขำจะกลับมาหลังจาก “เดี๋ยวดี๋ยวด” จริงๆ

แสงไฟรถยนต์เคลื่อนมาจอดที่หน้าประตูรั้ว ฟ้ารุ่งลุกขึ้นดู สักครู่บานประตูก็เปิดออก คนที่มากลับเป็นภุริและแสงดาว

เธอถอนใจ กลับทรุดลงนั่ง อีกครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงพูดคุย เสียงหัวของผู้ชาย และเสียงไซของฝ่ายหญิงได้ตอบหัวเราะคิกคัก ผ่านไป แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบ

เธอตัดสินใจลุกไปหยิบยานอนหลับ สองเม็ดก็พอ ถ้าไม่หลับ ค่อยเพิ่มอีกสองเม็ด รู้ยู่ว่ำไม่ดีที่จะตกเป็นทาสของมัน แต่ว่า หญิงสาวไม่เห็นหนทางอื่นที่จะนำเธอออกไปจากอารมณ์ และความรู้สึก ทุรนทรมาณนี้ได้.....